

פיצוץ כהן חזק נאיר את הפאאר

צייר דענן לוריא
הרדוים אורני

דפי מנגינת „מניאנה“

פזמון חוזר :

ראו-נא,

ראו-נא :

נמר כובש את השממה

1 הריעו, ארץ ושחקים ! גמרי, תכל, הלל וגורי שממת דורות. את ארץ-ללא-צל כי בקריה העמלה, בועד הפועל חבר נמר יוצא לקרב, הוא במלאכה החל

2 במשרדו הדל מדל, יושב חבר נמר. רעיון גדול הרה מוחו, כרעם מנסר הוא לא שקט, הוא לא רגע, באש חזון בועד את השפופרת הוא הרים, ואל תוכה דיבר

3 הוא לא ידע כיצד ואיך, אף רמז לא פורסם — אך כמשרד הופיעו חיש הכתבים כולם „מה יש לאמר, חבר נמר ?“ המראיין רעם, „האם מוגד אעמוד בזעק אדמת העם ?“

4 מן הפינה האפלה בעומק הארון חולצה כחולה שלף בעוז, קרועה בצידיו שם עוד מסגרה שמור חזק האחרון של מכנסי הליון קצרים, חיקרים מהזן

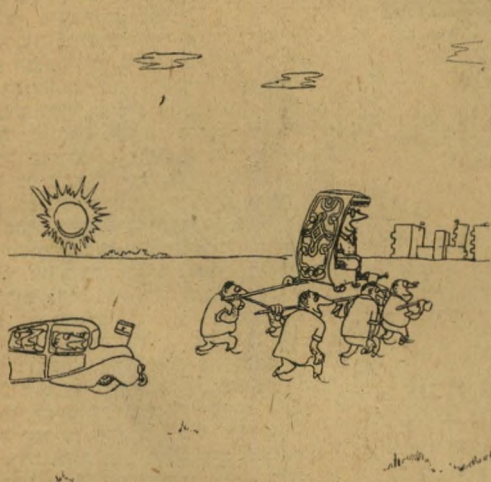

5 בצנע הוא רצה לצאת, אך חיש פשט הקנה, וברחובות צהל העם, שאג המון גדול. שבוש חופש אז הוכרו — הן אין זה כתם יום חול ! — חבר נמר יוצא לקרב, נמר יוצא לגאול !

6 בקרייזלר ובקאדילק, ליווהו חבריו, ששה פקידים אותו נשאו, קדימה למרחב ! זעה נטפה, אך הוא לא חת מוגע ושרב, את העציץ אימץ אל לב, חיבק בשתי ידיו.

7 חרכינו ראש, הרי עולם, עצרי מנשום, תכל ! הרגע בא, הרה-גורל, מושיע וגואל. אלפים שנות גלות מרה חיכה לו ישראל — את בתוליך, השממה, חבר נמר חילל !

8 דבר דבר גדוד יש סוף, המאמץ כבר תם. מכריעתו על הקרקע חבר נמר אז קם, אך הקריה חזר נרגש, מפעל חייו הושלם, ובמוחו כבר התכשל נאום חדש, נפיום.

9 ונצח ישראל אזי ממרום שבתו הביט על בחר בניו, חבר נמר, דמעה גדולה השמיט ומלאכי שרת קפצו בהורה-מפוחית — חבר נמר גאל העם, את השממה הצמית.